

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligiz4.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteZ
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

05 Şubat 2025 S.45

2 Ma Rihna Nihna Hon

"Ma Rihna Nihna Hon" diye haykırdık, dikildik karşılama... "Gitmiyoruz, Buradayız"! Öfkeler kuşanıldı, dayanışmanın, örgütlü karşı koyuşun gücüyle yürüdük. Bizi kurtaracak olanın yalnızca kendi kollarımız olduğunu... birleşmekten, kavgaya atılmaktan başka bir yol olmadığını görerek yürüdük. En zorlu şartlarda birleşik mücadelemizle, yüreğimizden kopup gelen dayanışma ve örgütlü karşı koyuşla tutunduk yaşama.

Muhabirimiz

Lütfiye Burcu Kara

131 Gündür
Tutuklu!

2

Editör

Afrika'da Neler Oluyor?

4

Sibel Deniz

Ya Bizdensin Ya Değil!

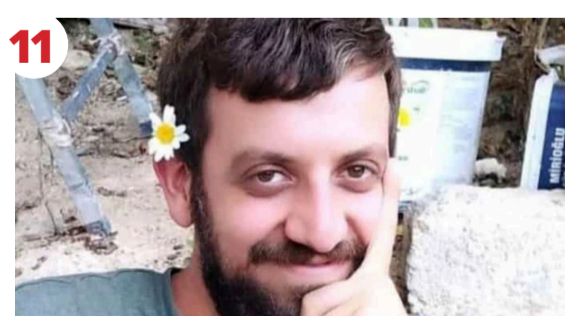
6

Serpil Ünal

Yeniden Merhaba

11

Antakya'nın Onur'u

Ma Rihna Nihna Hon

Manşet

iki yıl önce bir kış günü sabah ayazında vurdu deprem. 11 ili kapsayan bir sahada. Milyonlar derin uykudayken...

Hala yitirilen canlarımızın sayısını bilmiyoruz... kamyon dolusu enkazlarla götürülüp giden.

Günlerce bilinçli olarak felç edilmiş koca bir devlet aygıtı... Artık yetmezlikten değil, bile isteye katliama döndürülen bir deprem sonrası "kurtarmama" süreci...

Çıplak ellerimizle sarıldık enkazlara. İşçiler, gençler, kadınlar ve devrimciler... Milyonlarca emekçinin "dayanışma ağı" sarıp sarmaladı ülkeyi. Enkaz başlarında nöbetler tuttu işçiler, madenciler kazmalarını küreklerini kapıp koştu, mahallelerde aşevleri kuruldu, sağlık emekçileri çadırlarla "sahra hastaneleri" kurdu. Ama yetmedi! Yetmedi enkazların arasından çekip almaya, hayata döndürmeye binlerce canımızı.

Bütün emekçiler olarak hepimiz gördük, bilinçli katliama dönüştürülen sürecin sonunda, daha enkazlar bile kaldırılmamışken, rant için üşüşen akbabaları. **Devlet işte oradaydı! Başta sermaye birikiminin en verimli alanı haline getirilen inşaat sektörünün devleri olmak üzere tekelci sermaye oradaydı!**

Zeytinliklerimizi, sit alanlarımızı, tarımsal bölgelerimizi yağmalamak için toplanan bu utanmaz grup, ölümlerimizin, ölmeye terk ettikleri canlarımızın üzerine basa basa "çöktüler" topraklarımıza! Bizi topraklarımızdan sürmek istediler.

"Ma Rihna Nihna Hon" diye haykırdık, dikildik karşılıklarına... "Gitmiyoruz, Buradayız"! Öfkeler kuşanıldı, dayanışmanın, örgütlü karşı koyuşun gücüyle yürüdük. **Bizi kurtaracak olanın yalnızca kendi kollarımız olduğunu... birleşmekten, kavgaya atılmaktan başka bir yol olmadığını görerek yürüdük.** En zorlu şartlarda birleşik mücadelelerimizle, yüreğimizden kopup gelen dayanışma ve örgütlü karşı koyuşla tutunduk yaşama.

Ne bu çarpık kentleşme, ne ateş pahası doldurulduğumuz sağlıksız evler, ne türlü çeşit "doğal felaket" sonucu ölüm kaderimiz! Sabır taşı çatlıyor!.. Böyle bir yazığıya boyun eğmeyeceğiz!

Bu yağma ve talan içinde mahkum ediliğimiz yokluk, acı, sefalet artık yeter! Kendi geleceğimizi kendi ellerimize almak için harekete geçmek gerek.

Şimdi bu yaşamı kazanmak için ileri atılma zamanı. Talancıların, soyguncuların düzenini yerle bir etmek, özgür bir yaşamı birlikte inşa etmek için ayağa kalkma zamanı! Şimdi devrim zamanı!

Afrika'da Neler Oluyor?

Editör

Afrika devletlerinden birbiri ardı sıra kovulan emperyalistler "kaderlerine" razı olup pes mi ettiler? Örneğin Fransa, Burkino Faso'dan, Nijer'den, Mali'den, son olarak da ÇAD ve Senegal'den kapı dışarı edildikten sonra bu kıtadaki varlığı konusunda havlu attı diyebilir miyiz?

"Evet" demek büyük bir yanılğı olur. Emperyalistler, kapitalist sistem içinde kaldıkça, kapıdan kovulduğu bir ülkeye bacadan girmenin bir yolunu bulur; en iyimser düşünceyle, kapıdan girmenin bir yolunu bulmaya çalışır. Elbette sadece Fransa değil. Bu, istisnasız bütün emperyalist devletler ve emperyalist mali sermaye için geçerli bir tespittir. Bu nedenle, emperyalistlere karşı mücadeleyi zafere ulaştırmak isteyen, bu mücadeleyi kapitalizme karşı mücadeleyle birleştirmek zorunda.

Bu söylediklerimiz, emperyalistlerin Afrika kıtasından kovulmalarını önemsemediğimiz anlamına gelmez. **Aksine, son yıllarda Fransa ve ABD'nin; buna kısmen Almanya'yı ekleyebiliriz, Batı Afrika ülkelerinin bazılarında kovulmalarını dünya proletaryası ve emekçi halklarının bir kazanımı, emperyalizm**

ve kapitalizmden büyük alacağın ilk taksitleri olarak değerlendiriyoruz.

Bu mücadeleler dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarında, azımsanmayacak önemde, anti-emperyalist bir bilinç ve ruh halinin oluşmasında etkili bir rol oynuyor.

Bununla birlikte, dünya işçi sınıfına, emekçi halklarına, emperyalizme karşı savaştan devrimci halkçı güçlere, hayallere kapılmamak gerektiğini söylemek zorundayız. Emperyalizme karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeleyle birleştirilip sosyalizm yoluna girilmedikçe tam ve kesin zaferden söz edilemez.

Şimdi bunun tipik örneğini görüyor, yaşıyoruz. Türkiye'nin SAHEL bölgesi denilen bazı Batı Afrika ülkeleriyle ilişkileri işte böyle bir örnektir. Emperyalistler, ki bunların başında ABD ve Fransa geliyor, Batı Afrika'da yitirdikleri konumlarını tekrar kazanmak için NATO üzerinden Türkiye'yi sahaya sürüyorlar.

Çad, Fransız askeri birliğinin kovulduğu son Afrika ülkesi oldu. Ancak Çad, Fransız askeri birliğini kovarken, NATO ülkeleriyle askeri iş birliğini bitirmedi. Fransız askerlerin çekilmesinden sonra Nisan ayında Macar askeri birliği Çad'a konuşlandı ve şimdi de bir

diğer NATO ülkesi, Türkiye devreye giriyor. 16 Ocak'ta Türkiye ile Çad arasında yapılan bir toplantıda, Çad'daki bir hava üssünün Türkiye tarafından kullanımı konusunda anlaşmaya varıldığı açıklandı. Türkiye tarafı, askeri uzmanlar üzerinden bu üste güya Çad askeri personeline İHA'lar konusunda eğitim verecek. Aynı anlaşma gereği, NATO ordusu olan Türk ordusuyla birlikte askeri tatbikatlar düzenlenmesi de kararlaştırılmış.

Türkiye, hiç kuşku yok, NATO ve bu savaş örgütünün asıl sahibi emperyalist devletler adına "Bayraktar" SİHA'ları üzerinden, bunları satarak, satış sonrası kullanım eğitimini verme bahanesiyle Afrika ülkelerine yerleşiyor. Mali, Türk ordusunun, askeri eğitim verme adına yerleşmeyi planladığı bir başka Afrika ülkesidir. Fas, "Bayraktar üretimi ve kullanım eğitimi" bahanesiyle Türk askeri elit güçlerinin yerleşmeyi planladığı bir başka Afrika ülkesi. Türkiye, NATO ordusuna sahip bir ülke olarak, bu politikasını BM "barış misyonu" kalkanını kullanarak yürütüyor.

Bu "barış misyonu" nun ne işe yaradığını, geçtiğimiz hafta, Ruanda'nın besleyip sahaya sürdüğü M23 adlı silahlı örgütün Kongo Demokratik Cumhuriyeti'ne saldırısında gördük. Bu silahlı örgütün KDC'nin Goma kentine ani saldırısının tarihi, yeni başlayan bu savaşta Türkiye'nin rolü hakkında bir fikir veriyor.

Saldırı, emperyalistlerin bir kuklası olan Ruanda Devlet Başkanı Paul Kagame'nin Türkiye ziyareti ve

bu ziyarette RTE ile görüşmesinin hemen ertesinde başladı. Kagame, Türkiye'de, "Ruanda ve Türkiye küresel barışa ve güvenliğe kendilerini adanmış iki ülkedir" açıklamasını yaptıktan hemen sonra ülkesine dönerek, ayağının tozuyla KDC'ye saldırı emrini vermiş. Hiç kuşku yok, KDC karşısında olsa olsa fil üstündeki sinek kadar büyüklüğe sahip Ruanda, emrindeki çetelere saldırı emrini emperyalistlere duyduğu güven ve onlardan aldığı destek sonucu vermiştir. Bu sahnede Türkiye'nin rolü, bu güven ve desteği Ruanda'ya bildirmektir.

Emperyalistler, özellikle Fransa ve ABD, Afrika kıtasının bazı topraklarından yoksul halkların öfkesi sonucu, demokratik halkçı güçler tarafından kovuldular ve bu sürecin devam edeceğini düşünmek için çok nedenimiz var. Bununla birlikte, emperyalistlerin kapıdan kovuldukları ülkelere girme yolları arayıp bulmaya çalışacakları aşikâr. Kabileleri birbirine kıskırtma, mali sermayenin her tür "mali işlem" yoluyla binbir türlü kılığa bürünerek "piyasalara" sızması, işbirlikçi devletler dolayısıyla girme vb. Geçmişte Ruanda'da Hutulara karşı Tutsilere yaptırılan soykırım, bunun örneğidir. Bugün KDC'ye karşı başlatılan yağma savaşı işte bu soykırımın devamı olarak Tutsiler üzerinden yürütülüyor. Ruanda Devlet Başkanı Paul Kagame ve "dostu" RTE'nin "küresel barış ve güven"lik anlayışı işte budur.

Ancak ne emperyalistler, ne işbirlikçileri taşların bağlandığı köyde dolaşiyor değil. Devrimci-komünist

güçler, emperyalizmin kabilecilik ve işbirlikçiler yaratma yoluyla yürüttüğü klasik böl-yönet taktiğini bilerek birleşik bir Afrika direnişi yaratmak için yola koyulmuşlar bile. Kenya Komünist Partisi-Marksist, (KKP-M) Afrika kıtasındaki gelişmeler karşısında görevlerini şöyle tespit ediyor:

"Önümüzdeki görev açıktır. Ruanda, Uganda ve onların NATO'daki destekçilerinin Kongo'nun yağmalanmasındaki rolünü ifşa etmeli ve Afrika'nın egemenliğini savunmak için birleşik bir cephe inşa etmeliyiz. Bu, Kongo Demokratik Cumhuriyeti Komünist Partisi'ni emperyalist tahakkümden kurtulmuş sosyalist bir gelecek için verdiği mücadelede desteklemeyi de içermektedir. Ayrıca Afrika zihninin sömürsüzleştirilmesini ve kıtanın tek bayrak, tek ordu ve tek devrimci komünist parti altında birleşmesini savunmaya devam etmeliyiz.

Emperyalizmin entrikaları karşısında Pan-Afrikanizm ve sosyalizme olan bağlılığımızı kararlılıkla sürdürmeliyiz. Kongo'nun egemenliği için verilen mücadele Afrika'nın kurtuluşu için verilen mücadeledir. Patrice Lumumba'nın mirasından ilham alalım ve Afrika'nın özgür, birleşik ve sosyalist olduğu bir gelecek inşa edelim."

Bir kez daha, Afrika ülkelerinin işçi sınıfı, yoksul emekçi halkları, emperyalizme ve kendi burjuva sınıflarına karşı uyanıyor ve ayağa kalkıyorlar. Hiçbir güç bu süreci durduramayacak!

Ya Bizdensin Ya Değil!

Sibel Deniz

Dicle Fırat Gazeteciler Derneği, Ocak 2025'te gazetecilere yönelik hak ihlallere ilişkin bir rapor yayınladı. Bu rapora göre 2024'te 74 gazeteciye soruşturma açılırken, sadece son bir ayda 42 gazeteciye soruşturma açıldı.

Bu, gazetecilere, basına yönelik saldırıların nasıl boyutlandığının rakamsal bir göstergesi. Oysa her birimiz her gün televizyonda, sosyal medyada görüyoruz art arda gazetecilerin gözaltına alındığını, tutuklandığını, bunlar için yapılan dayanışma eylemlerini, konuşmaları, mesajları görüyoruz. **İnsanların, diğer gazetecilerin, aydınların, siyasetçilerin, sanatçıların, sendikaların, basın örgütlerinin gazetecilere nasıl sahip çıktıklarını gördük.**

Peki nasıl gördük?

Kimler gözaltına alındı, kimler tutuklandı, kimler desteklendi, kimler savunuldu?

Aralık ayında Türk devletinin SİHA'larla iki Kürt gazeteciye

Roja'ya'da katletmesini protesto eden, "Nazım ve Cihan gazetecidir" diyebilenler, sadece şovenist propaganda ile zehirlenmemiş olanlardı. Devletin işlediği bu "savaş suçu"nu örtbas etmek için "onlar teröristti", "haklarında açılmış örgüt üyeliği davası vardı" söylemleri ile hizaya geçen, başlarını diğer tarafa çeviren sendikalar, basın örgütleri, siyasi partiler; katledilen meslektaşları için dayanışma eylemi yapmak istedikleri için tutuklanan gazetecileri de aynı şekilde görmezden geldiler. **İlk anda bu açıklamaya destek verip örgütleyicisi olan Basın İş, alana dahi gelmedi.** Gazeteciler tutuklandığında da göstermelik sosyal medya paylaşımı ile yasak

savdılar. TGS ise bahsini bile açmadı.

Ardından gazetecilere yönelik kapı kırmalı baskınlar, işkenceli gözaltılar sürdü. **Sesini yükselten, meslektaşları ile dayanışmak isteyen gazeteciler de bu saldırı ve gözaltılardan paylarına düşeni aldılar.** Bu arada Siirt Belediye eş başkanı Sofya Alağaç da belediyenin gasp edilebilmesi için eski mesleği olan gazetecilikten apar topar ceza aldı!

Saldırıya uğrayan gazetecilere yine sadece sokaktaki gazeteciler, sosyalist, devrimci basın, Kürt gazetecilerin ve kadın gazetecilerin örgütlendiği DFGD ve MKG gibi örgütler sahip çıktı. Bu arada gözaltına alınan ve tutuklanan gazetecilerin çoğunluğunu kadınların oluşturduğunu da ayrıca vurgulamak

gerek. **Kadınlar, her yerde olduğu gibi, yine ilk hedefte.**

Kürt gazetecilere, "gazeteci kılığındaki teröristlere" destek vermeme, onlarla aynı safta görünmeme kaygısı işe yaramadı. Devletin bir sonraki hedefi, burjuva muhalefetin sesi Halk Tv oldu. Halk Tv'yi hizaya çekme operasyonu diyebileceğimiz bu operasyon, gözaltı ve tutuklamalarda ise, tüm basın yayın kuruluşları ve basın örgütleri oradaydı. "Meslektaşlarını" yalnız bırakmadı. Öyle ya, onlar "gazetecilik faaliyetleri"nden dolayı tutuklanmışlardı. İktidara "muhafif" olduklarından tutuklanmışlardı. Terörist falan değillerdi!

Elbette devrimci, sosyalist basın, özgür basın da kendilerine sahip çıkmayan, destek vermeyen meslektaşlarının yanındaydılar, onları yalnız bırakmadılar, destek açıklamaları yapıp ziyaret ettiler. DİSK ve KESK başta olmak üzere sendikalar, basın örgütleri dayanışma açıklaması yapmaya, iktidarı ve yargıyı "evrensel hukuka uymaya" çağırdılar. Ama işe bakın ki o esnada onlar pek bahsetmeseler de, yargılaması devam eden 102 gazeteci vardı, bunların 36'sı tutukluymdu! Bunun yanı sıra örgüt üyeliği, propaganda ile yargılanan, "terör" suçlaması ile yaftalanarak "gazeteci" sayılmayan yüze yakın gazeteci de zindanda...

Sınıfsal ayırım, siyasal konumlanış yine boydan boya kesiyor "gazetecilik mesleği" denen şeyi. Bir gazetecinin nerede durduğu, topluma ve siyasal gelişmelere karşı nasıl bir tutum belirlediği belirliyor "başına gelenleri". "Dünyayı Sarsan On Gün"ün o simgesel sahnesi hala tüm topluma ayna tutuyor: İki sınıf var, burjuvazi ve proletarya. Ya burjuvaziden yanasın ya da proletaryadan.

Emekçi halkların safında olan gazeteciler çok doğal olarak "terörist" oluyor sermayenin ve faşist devletin gözünde. Dinci faşist iktidar ile "başka alanlarda" karşı karşıya gelen gazeteciler ve burjuva muhalefetin kuyruğundan ayrılmayan sözüm ona basın yayın örgütleri ve sendikalar, bu keskin kutuplaşmada emeğin saflarında, emekçi halkların saflarında yer alan gazeteciler ile aralarına kalın duvarlar örüyorlar çabucak. Son gazeteci tutuklamaları bu gerçekliğin altını kalın çizgilerle bir kez daha çizmiş oldu.

"BBC gazeteciliği"nin, o çok meşhur "gazetecilik ilkeleri"nin ne olduğunu, özellikle Ukrayna savaşından sonra çok iyi gördük!

Yargılaması devam eden 102 gazeteci vardı, bunların 36'sı tutukluymdu! Bunun yanı sıra örgüt üyeliği, propaganda ile yargılanan, "terör" suçlaması ile yaftalanarak "gazeteci" sayılmayan yüze yakın gazeteci de zindanda...

Hepsinin yıldızları döküldü, çoğunun altındaki ırkçı hatta faşist öz gün yüzüne çıktı. "Tarafsızlık" denen maskaralığın koca bir aldatmacadan ibaret olduğu da!..

Gazeteci tarafsız değildir, taraftır. Ya tarihin tekerleğini geriye döndürmek isteyen sömürücü sınıfın safındadır ve onun emir eridir ya da işçi sınıfının, emekçi halkların. Tarihin yavaş aktığı dönemde kendisini "tarafsız", hadi o meşhur sözü kullanalım, "objektif" olarak gösteren ve pazarlayan herkes, tarihin keskin virajlarında gerçek niteliklerini, "örtülü taraf olma" vasıflarını gözler önüne serer. Kaçınılmaz olarak ya burjuvaziden yana olur, ya proletaryadan.

Biz? Her fırsatta zindana tıktıklarına göre apaçık ki proletaryadan, emekçi halklardan yanayız. Ve hakkımızda açılan kovuşturmaları, ceza davalarını, halklarımıza bağlılığımızın nişanesi olarak gururla taşıyoruz.

Yeniden Merhaba

Serpil Ünal

Rojava'da gazeteci arkadaşlarımız Nazım Daşdan ve Cihan Bilgin'in TSK tarafından hedef alınıp İHA ile vurularak katledilmesi üzerine MKGD, DFG Derneği ve Basın İş'in çağrısıyla 21 Aralık günü Şişhane Meydanı'nda basın açıklaması yapılacaktı. Basın açıklamasından 20-25 dakika önce gazeteci arkadaşlardan bir kısmıyla alandaydık.

Polis hemen bizi alandan kaldırıma doğru yönlendirerek bir yandan da kimliklerimizi aldı. Bir anda etrafımız iki sıra kalkanlı çevik kuvvet polisleriyle çevrilerek ablukaya alındık. Eylemin yasaklandığı ve dağılmamız yönünde polis anonsu geçmeye başladığında, çoğunluğu gazeteci 20-25 kişi tamamen kaldırımda duvara sıkıştırılmış durumdaydık. Polisin daha da sıkıştırması ve gözaltına almaya çalışması üzerine "Özgür Basın Susturulamaz", "Nazım, Cihan Ölümsüzdür", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atmaya başladık. Bir arkadaşımızın basın açıklaması için getirdiği katledilen arkadaşlarımızın da fotoğraflarını da bir kaçıma elimize almıştık. Polis çok şiddetli bir şekilde saldırarak çok sayıda kişiyi işkenceyle gözaltına aldı. 7'si gazeteci olmak üzere 9 kişi tutuklandı. Gerekçe, meslektaşlarımızın "PKK-YPG terör örgütü üyesi oldukları ve haklarında arama kararının bulunması" idi.

Fakat şunu defalarca yaşayarak gördük ki, ikametgahı belli, çalıştığı yer belli olan her gün yüzlerce polisin bulunduğu alanlarda haber takip eden arkadaşlarımız bir gece evleri, çalıştığı basın kurumu basılarak "hakkında yakalama kararı bulunduğu" gerekçesiyle gözaltına alınıyor, tutuklanıyor.

Şişhane'deki şiddetli polis saldırısı 7'si gazeteci 9 kişinin tutuklanması, İstanbul Barosu'na dava açılması ve ard arda gelen benzeri saldırılar, iktidarın Suriye'deki katliamının üstünü örtmek, Rojava'ya yönelik saldırıların önünü açmak; emperyalistlerin

Suriye'deki planlarına ortak olup buradan pay kapma çabalarına ilişkin bilgilerin aktarılmasını önlemek; işçi ve emekçilere her gün daha fazla yoksulluk ve açlık dayatılması; devrimcilere, Kürt halkına, kadınlara, gençlere yönelik saldırıların giderek arttığı, belediyelere kayyumlar atandığı, adli suçlulara cezasızlık politikaları uygulandığı bir süreçte, bu gerçekleri dile getirenlere göz dağı vermektir. Onlara destek olanlara karşı, bu sisteme karşı olan her itiraza devletin şiddeti ve tutuklanmayla sonuçlanacağı mesajı vermek, topluma gözdağı vermek içindir.

İktidar bu mesajın güçlü olması için tutuklamalara devam etti. Yine ilk saldırı gazetecilere yapıldı ve 6 arkadaşımız tutuklandı. Ardından devrimcilere yönelik saldırılar ve

tutuklamalar geldi. Bir de iktidarın bitmeyen kabusu Gezi Ayaklanması yine gündemde. Gezi Ayaklanması'na katılanlara yönelik soruşturma ve tutuklamalar devam ederken, yayın kuruluşları da mercek altına alındı, Gezi Ayaklanması hakkında olumlu yayın yapanların tespit edilmesi süreci başlatıldı.

Tüm bu baskılara karşı devrimciler, Kürt halkı, hak arayan işçi ve emekçiler, kadınlar, gençler taleplerini haykırmak için alanlarda buluşmaya devam ediyor.

Bizler de gazeteciler olarak işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların sesi olmaya, mesleğimize ve onurumuza sahip çıkarak gerçekleri söylemeye, belgelemeye işçi ve emekçilere, halklara ulaştırmaya devam edeceğiz.

Ocak Ayı Gazeteciler Raporu

Dicle Fırat Gazeteciler Derneği (DFG), Ocak ayında gazetecilere dönük hak ihlallerine ilişkin raporunu yayınladı. Bu rapora göre Ocak ayı, basına yönelik saldırılarla dolu.

Buna göre 2024 yılında 74 gazeteciye soruşturma açılırken, sadece Ocak ayında 42 gazeteciye soruşturma açıldığı, açılan soruşturmalardan 17'sinin davaya dönüştüğü açıklandı.

Ocak ayında 18 gazeteci, sadece mesleklerini yaptığı için gözaltına alındı, 9'u tutuklandı. Reyhan Hacıoğlu, Rahime Kavrar, Velat Ekin, Necla Demir Arvas, Velat Ekin, Vedat Örüç, Ahmet Güneş, Züleyha Müldür

ve Suat Toktaş tutsak edildi.

43 dosyada 102 gazeteci, meslekli faaliyetlerinden dolayı yargılandı, 12 gazeteci, 31 yıl 2 ay hapis cezasına çarptırıldı. Bu gazetecilerden biri de Eski JINNEWS Haber Müdürü ve şimdiki Siirt Belediye Eşbaşkanı Sofya Alağaç idi.

Ocak ayında arasında Mücadele Birliği olarak; X hesabımızın da içinde olduğu 34 sosyal medya hesabı ve Mücadele Birliği internet sitemizin de aralarında bulunduğu 10 internet sitesi erişime engellenirken, 361 habere de erişim engeli getirildi.

Raporda yer alan veriler de şöyle:

- Saldırıya uğrayan yayın organı: 2
- **Öldürülen gazeteciler: 1**
- Evine baskın düzenlenen gazeteciler: 10
- **Gözaltına alınan gazeteciler: 18**
- Tutuklanan gazeteciler: 9
- **Kötü muameleyle maruz kalan gazeteciler: 2**
- Haber takibi engellenen gazeteciler: 2
- **Cezaevinde hak ihlaline uğrayan gazeteciler: 4**
- Hakkında soruşturma açılan gazeteciler: 42
- **Hakkında dava açılan gazeteciler: 17**
- Hakkında ceza verilen gazeteci: 12
- **Yargılaması devam eden gazeteciler: 102 gazeteci, 43 dosya**
- Tutuklu gazeteciler: 36
- **Kapatılan internet sitesi: 10**
- Erişim engeli getirilen haberler: 364
- **Erişim engeli getirilen sanal medya içerikleri: 31**

Kayyum Saldırısında Yeni Hedef

Gazetecilik yaptığı dönemde hakkında "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla açılan davadan dün Diyarbakır 5'inci Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 6 yıl 3 ay hapis cezası verilen Siirt Belediye Eşbaşkanı Sofya Alağaç, görevden alınarak yerine kayyum atandı.

Kararın ardından 29 Ocak sabah 06.00'da belediyeyi ablukaya alan polis, belediye binasına girerek, kararı burada bulunan Siirt Belediyesi Eşbaşkanları Sofya Alağaç ile Mehmet Kaysi'ye okumak istedi.

Ancak eşbaşkanlar ve belediyeye gelen Siirtliler alkışlarla ve "kayyum gasptır" sloganı ile durumu protesto etti.

Polis belediyeye gelen halkı ve DEM Partilileri zor kullanarak dışarı çıkarmaya çalıştı, insanlar dışarı çıkmak istemeyince de polis saldırarak DEM Parti Merkez İlçe Eşbaşkanı Şernas Çelepkolu, DBP İl Örgütü Yöneticisi Muhammed Polat ile belediye çalışanı Ferhat Toprak'ı gözaltına aldı.

Belediye başkanının yerine kayyum olarak Vali Kemal Kızılkaya atandı. Kayyumun ilk kararı ise Valilik ve Kaymakamlığın izin vermediği tüm etkinliklerin 10 gün süreyle yasaklamak oldu. Yasaklar arasında kitlesel cenaze merasimi düzenleme ve dilek feneri uçurmak da var. Kayyum aynı zamanda 35 belediye personelini işten çıkardı.

İŞÇİ SINIFININ BOZULAN KAVRAMLARI -6

İŞÇİ SINIFININ OKULLARI

Temade Çınar

Engeller, günlük yaşamdan başlayıp işçi sınıfının politik ve ideolojik önderliği ele aldığı yere kadar uzanıyor. Bu karmaşık ama bir o kadar basit olan yolda ilk bozulan kavramlardan olan sınıfın eğitimi, gelişime, ilerlemeye dair önyargılarla dolu. İşçilerin yönetilecek, basit şeyleri öğrenebilecek bir sınıf olduğu yönündeki yanılsatmalar, aşağılamalar yönetenlerin işine geliyor.

İşçi alanındaki çalışmalarda eğitim söz konusu olduğunda işçi arkadaşların karışık tepkiler verdiklerini görüyoruz. Bir yanları heyecanlı, bir yanları minnettar, bir yanları inançsız, bir yanları geçmiş deneyimlerden sıkılacaklarına ve anlamayacaklarına dair önyargılar... Sendikalar, kendi yarattığı bütün olanaklardan mahrum bırakılmış işçi sınıfının hiçbir şeyken aslında her şey olduğunu öğrendiği yerlerde önümüzdeki engelleri nasıl aşacağız?

Engeller, günlük yaşamdan başlayıp işçi sınıfının politik ve ideolojik önderliği ele aldığı yere kadar uzanıyor. Bu karmaşık ama bir o kadar basit olan yolda ilk bozulan kavramlardan olan sınıfın eğitimi, gelişime, ilerlemeye dair önyargılarla dolu. İşçilerin yönetilecek, basit şeyleri öğrenebilecek bir sınıf olduğu yönündeki yanılsatmalar, aşağılamalar yönetenlerin işine geliyor.

Bugün sendikaları ellerine geçirmiş ve maddi tekellerini oluşturmuş olanların sendikaları bir uzlaşma metnine, toplu iş sözleşmesine indirgemesi, sınıfın gelişimine yönelik saldırılardan biri, belki de en önemlisi. Seçili işçilerle sendikaların tesislerinde yapılan kişisel gelişim, öfke kontrolü vb konularla burjuva ideolojisinin pompalandığını, eğitim

kampları görüntüsünde türlü eğlencelerle yozlaşmanın önünün açıldığını da biliyoruz. Bu "eğitimler", tesis ve lüks otellerin aynı tekellerin çöplüğü olmasının meşrulaştırılması dışında bozma, çürütme alanları haline gelmiş durumda.

Sendikal eğitimlerden bahsederken, sadece sınıflarda anlatıcı-dinleyici ilişkisiyle oluşturulmuş sınıflardan bahsetmiyoruz. Biçimsel olarak geliştirilecek yöntemler, hayal gücümüzle sınırlı. Bolşeviklerin makine başındaki işçiye kapitalin fasiküllerini okuması da, başka bir işyerinin grevine, eyleme gidiş de, bir grev örgütlenme, bir iş yeri sorununu birlikte çözme, TİS'e hazırlanma süreci de eğitime dahildir. **Bir sanat alanını görmeye gitme, sanat, bilim atölyeleri oluşturma da örneğini verebileceğimiz çok yönlü tüm çalışmaların hepsi işçi sınıfının sınıfsal bilincini geliştiren yöntemler olarak kullanılabilir. Ancak her zaman işçilerin işyerlerinde çeşitli eğitimler için kazanılmış saatlerde buluşmalarını hedefimize almamızdır.**

İçerik olaraksa hep tartışılan iki

zıt uçla karşılaşırız. Birisi işçilere yukarıdan bakan ve onların bir şey anlamayacağından yola çıkarak eğitimi yararsız gören inançsız bir kesimdir. Bu kesime göre işçiye sadece en alt düzeyde sendikal haklar eğitimi verilir. Diğer kesimse işçi eğitimlerine en yukarıdan, siyasal bilinçten başlamanın gerektiğini düşünür. İşçinin derslerde anlamadığı kavramları zamanla çözeceğini varsayar. Her iki tutumun da eksilerini artılarını tahmin edebiliriz. İşçileri ekonomik alanda sıkıştırıp var olan durumunu değiştirmemek kadar, hayatında ilkökul seviyesini geçmesine olanak verilmemiş bir kesimin zaten gözünü korkutan eğitimleri ilk etapta akademik seviyeye yükseltmek de başka bir sorun.

O zaman işçilerin sınıf eğitimlerinde köşe taşlarını koymak zorundayız. Önce, işçi sınıfının ideolojik ve politik öncülüğünü ilkesel olarak kabul etmeliyiz. Eğitimler örgütlenme çalışmalarlarıyla birlikte yürümelidir, örgütlenmeye ve pratik çalışmaya hizmet etmeli. **Daha önce her genel kurul bir konferans demiştik, öyleyse her işçi bir konferansçı olarak yetişmeli. Ekonomik mücadele**

ile politik mücadele arasındaki bağ her eğitimde kurulmalı. Yerel ihtiyaçlarla evrensel bakış açısı arasında da her zaman bağ kurulmalı. Sınıf eğitimi alan işçinin bulunduğu seviyeden elinden tutmalı onu adım adım ilerletmeli.

Bu ilerleyişin işçinin o güne kadar edindiği deneyimler, yargılar ve önyargılarla birlikte, birbirleriyle mücadele ederek süren bir ilerleyiş olduğunu unutmamalıyız. İşçilerin sorularının, itirazlarının ve tartışmalarının önünü kesecek her türlü tutumdan kaçınmalıyız. Her tartışma onu, onları tanımamızın aynı şekilde onun, onların da bizleri, mücadeleyi tanımalarının önünü açacak bir fırsattır. Bize sıradan gelen birçok konunun işçi arkadaşımız için önemli olabileceği, aynı şekilde bizim vermek istediğimiz önemli bilgilerin onun için henüz önemini kavranmamış olabileceğini de düşünmeliyiz.

Görülüyor ki tüm bu öneriler yaşamın diyalektiğini koparmadan ilerleme hedefinden başka bir yola çıkmıyor. Tıpkı örgütlenme çalışmasında olduğu gibi farklı seviyelerdeki

kişilerin farklı ihtiyaç ve önceliklerini belirlemek öncü işçilerin sürekli uğraş konusu olacaktır. Çalışmanın hemen tüm alanlarında, okuma yazma bilmeyenlerle üniversite mezunlarının iç içe ve iki tarafın ileri ve geri yanlarıyla birlikte karmaşık bir şekilde ama çok düzenli bir çalışma ortamında yaşadığını bilen öncü işçiler uygun yollar bulurlar.

Ancak eğitimin iki taraflı olduğunu da kendimizi verici konumunda görmemizin büyük bir yanılsama olacağını da hatırlayalım. Her örgütlenme çalışmasının örgütleyeni de örgütlediğini sık sık söyleriz. Aynı şekilde her eğitim süreci, aynı zamanda eğitilme sürecidir de. **Öncü işçilerin sınıf içinde çalışma yaptıkları için ve bu çalışmayı sürdürdükleri, geliştirdikleri sürece varlıklarının bir anlamı olur. Alan çalışması yürüten her öncü alanın sorunlarını, çözümlerini, hukuksal ve siyasal karşılığını bilmek, öğrenme halinde olmak zorundadır.** Bunu da ancak yine alanın pratik öncülerinden öğrenebilir. Sınıfın içindeki pratik öncü ile siyasal öncülerin buluşması,

Tıpkı örgütlenme çalışmasında olduğu gibi farklı seviyelerdeki kişilerin farklı ihtiyaç ve önceliklerini belirlemek öncü işçilerin sürekli uğraş konusu olacaktır.

birlikte çalışması sınıfın ilerlemesinin yegâne yoludur.

Bilelim ki işçi sınıfının iktidarını canı gönülden isteyenler dışındaki tüm kesimler, bu buluşmayı engellemek için korkuyla, canla başla çalışırlar. Bu onlar için beka meselesidir. Bu buluşmayı sağlamak da bizim mücadelemizin varlık meselesidir. Karşılıklı öğrenme süreci başladığında o akıntının denize ulaşacağını dost düşman açıkça görecektir.

Kadınlar Kahvaltıda Buluştu

Emekçi Kadınlar 15-16 Şubat'ta gerçekleşecek olan II.Emekçi Kadınlar Kurultayı'na giderken kadın etkinlikleri ile buluşmaya devam ediyor.

İki hafta önce Akademisyen Gaye Yılmaz ile kadın mücadelesine dair sohbet eden kadınlar 2 Şubat Pazar günü Ayışığı Ekin Sanat Derneğinde buluşarak kahvaltı yaptılar. Kadınlar kahvaltının ardından enfeksiyon hemşiresi Eylem Çiçek ile Kadın Sağlığı ve Sorunları üzerine sohbet gerçekleştirdiler.

Kadın olmanın, yaşadığımız toplumda binbir türlü zorluğu var. Kadın sağlığı üzerine konuşmak, kadınların kendi bedenlerini tanıyarak sağlıklarını nasıl koruyacakları ve kadınlara özgü hastalıklar üzerine konuşuldu.

Buluşmada regl dönemi, vajinal akıntılar, cinsel yolla bulaşan hastalıklar, idrar yolları enfeksiyonu, idrar tutamama, infertilite, meme kanseri, rahim ağzı kanseri, menopoza gibi bir çok konu ele alındı.

Deprem'in İkinci Yılındayız

6 Şubat 2023... Binlerce insanın enkaz altında kalarak öldüğü ve dahası binlercesinin sakat kaldığı depremin ikinci yılındayız.

Geçen iki yıllık sürede çok şey değişti. Özellikle Antakya'da yaşayanlar için gerçekten çok şey değişti.

Yanlış anlaşılmasın; bu değişim insanın yaşam kalitesini büyüten yerde durmuyor tabii. Tam tersine özellikle Antakya'da yaşayan insanın yaşam kalitesi giderek düştü...

Deprem'in ikinci yılındayız, sadece Antakya'da 800 kişinin hala kayıp olduğu söyleniyor. Deprem'in ikinci yılındayız, sadece Antakya'da 225 bin kişi hala konteynerda yaşıyor...

Evlerini ve işyerlerini kaybettikleri için konteynerda yaşamak zorunda kalan insanlar gelinen yeni durumda artık elektrik faturalarını kendileri ödemeye zorlanıyorlar. Ayrıca ailelerden çocuklarının okul servisi parası kesilmesi de zaten ekonomik anlamda herkesin zorlandığı bu zamanlarda, onlar için zorluk iki katına çıkmış durumda...

Çocuklar için de okula gidip gelmek ayrı bir çile... Ulaşım araçlarının azlığı, öğrencilerin yollarda saatlerce beklemelerine neden oluyor...

Ayrıca depremde birçok okul yıkıldığı için uzak mahallelerden gelen öğrenciler bir okulda öğrenim görmek zorunda kalıyor ve sınıfların öğrenci sayısı 2, hatta 3 katına çıkmış durumda... Bu durum da eğitim kalitesini düşürüyor...

Başka bir sorun ise, rezerv ve kamulaştırılan alanlar giderek çoğalması. İnsanların geçimlerini sürdürmek için ekilen tarlalara-bahçelere el konuluyor. Bu anlamda mağdur olan insanlar dertlerini anlatacak bir muhatap bulamıyorlar... Bakanlık topu belediyelere atarken, belediyeler de bu durumun çözümünün kendisinde olmadığını ve hiçbir yetkilerinin olmadığını söylüyor...

Moloz döküm sahalarının yaşam alanlarına yakın yerlerde olması nedeniyle sağlık sorunları artmış durumda... Özellikle riskli gruplar için ciddi bir tehdit...

En son Hava İzleme Ağı'nın Antakya'da yaptığı çalışmanın verilerine göre en fazla 50 olması gereken metreküp başına hava kirletici partikül miktarı 31 Ocak'ta 110 seviyesinde ölçüldü. Hava kalitesinin giderek düşmesi riskli gruplar için ciddi bir sağlık sorununa dönüşmüş durumda.

Antakya'da depremin ikinci yılına girdiğimiz bu zamanlarda sorunlar çözülüyor, tersine sorunlar günbegün artıyor.

Bu konuda devlet kurumlarından bir çözüm gelmeyeceğini biliyoruz. Antakya halkları olarak çözüm ellerimizde, çözüm mücadelemizde.

Antakya'nın Onur'u

İki koca yıl; Denizlerden bize kalan onurlu mücadele mirasını Antakya'nın yerle bir edilmiş her bir sokağında sürdüren **Onur yoldaşın ve daha on binlerce insanın katledilişi üzerinden geçen zaman.** Katliam üzerinden geçen bu iki yıl boyunca; tarihsel ve kültürel yapısı ile bir şehrin, kültürünün vücut bulduğu insanların, sokaklarında koşuşan çocukların ve gülüşlerin bütünüyle yok edilmişin ardından; yeşermeye inat etmiş her bir umut zerresi de ezilmeye çalışıldı.

*Yaşıyorsun... Kavgada
Dışarda fırtına var... Aç bütün pencereleri
Sana bir karanfil savuruyoruz şimdi
"Göğü kucaklayıp getirecek sana"
Al - tut güneşe
Doğuracak kendini üç kere
Ve toprak sen kokacak
Ve sesin!..*

*Yaşıyorsun... Bizimle
Ölüm!.. Onur'umu alıp gidemezsin
Bize mutlaka bir şeyler kalır
Kimsenin eskitemediği o şeyler kalır...*

Hala yıkık olan kentimiz Antakya'ya geri dönerek yaşamı kendi elleriyle tekrardan kurmaya kararlı insanların karşısına; sağlıktan ulaşım, beslenmeden barınmaya en temel ihtiyaçların sağlanmadığı koşullar çıktı. **İnsanca olan her şey kar ve rant karşısında yenik düştü. Ne olursa olsun Antakya eski kültürel dokusuna ulaşamaması diye, şehrin tüm yapısı altüst edildi.**

Enkaz altında ölümsüzleşen yoldaşımız Onur Koprana, 2 yıl önce sinin o çok dilli ve çeşitli halklardan oluşan yapısıyla, sanatı ve doğayı merkezinde barındırışıyla, asi duruşuyla; onurlu yaşam için mücadele edebilecek yüzlerce genç yetiştiren Antakya'sında uzun yıllardır yaşıyordu. Antakya'da girmediği kapı, ulaşmadığı esnaf, dokunmadığı tek bir emekçi kalmasın diye çalışıyordu. Çoğu mahallede bu durum gerçekten böyleydi, insanlar onu tanıyordu ve Onur dokunduğu herkeste bir iz

birakıyordu. Çünkü Antakya'yı ve oranın insanını öylesine sahiplenmişti ki, konuştuğunda onu devrimin yılmaz bir emekçisi olarak benimsemeyen, içten bulmayan olmazdı.

Antakya'da mücadelenin her alanında vardı. Sanat alanında onu tiyatro sahnelerinde de görürdünüz, şiir okurken de, kendi yazılarının da bulunduğu Önsöz dergisiyle her mahalleyi bir bir dolaşırken de. Emekçilerin hakkını ararken de, gençlerin yanında mücadele ederken de, en kızgın eylemlerde de orada, sokaktaydı.

Çünkü Onur; yaşamını devrime adanmış, yeni insanın kavgasını veren yolaşlarımızdandı.

Antakya'nın yeniden nefes almaya çalıştığı bugünlerde, doğayı korumayı görev edinen, ezilenlerin sömürüye karşı mücadelesini yükselten, insanca bir yaşamı ne pahasına olursa olsun savunan insanlara; Onurlara ihtiyacımız var. Çünkü an-

cak o zaman rant uğruna yıkılan Antakya'nın geleceğinin; yine bu yıkıma sebep olanlar tarafından çizilmesini engelleyebiliriz. Şimdi hala öfke dolu ve hem şehrinin hem de insanların yasını tutan insanların yarınını göremediği karanlık geleceği tersine çevirebiliriz.

Umudu yeşertmenin tek yolu, bu uğurda bir araya gelmekten ve sokağı örgütlemekten ibarettir. Bu şekilde, aynı 6 Şubat 04.17'de bir araya gelip dayanışmayı tek bedendeymiş gibi kuran halkın karşısında, insanlığı hiçe sayan sermaye iktidarlığının yenilmeye mahkum olacağını söyleyebiliriz.

Şimdi 6 Şubat'ta, Onur'a devrimin sözünü bir kere daha veriyoruz. Onun ve onun gibi ölümsüzleşen komünistlerin verdikleri kavgaya, devrim yürüyüşümüzde kendini daima var edecek.

*Devrimci Öğrenci Birliği'nden
bir yoldaşı*

Öğretmen Sendikası Genel Kurulunu Gerçekleştirdi

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, İkinci Olağan Genel Kurulu'nu 1 Şubat Cumartesi günü Üsküdar Bilim Merkezi'nde gerçekleştirdi. Genel kurul, birçok ilden gelen rehabilitasyon, vakıf ve özel okul birim delegelerinin katılımıyla yapıldı. Ayrıca, alanlarında birlikte mücadele eden çeşitli sendika temsilcileri, demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri ve milletvekilleri de etkinlikte yer aldı.

Toplantı, saat 12.00'de divan seçimleriyle başladı. Sendika Genel Sekreteri Hüseyin Aksoy, açılış konuşmasında **Öğretmen Sendikası'nın kolektif bir akıl ve fiili mücadele çizgisiyle hareket ettiğini belirterek, eğitim mirasını sahiplenmenin ve öğretmen hareketinin geleceğini şekillendirmenin önemine vurgu yaptı.** Aksoy, örgütlenme ve hak arama süreçlerinde karşılaşılan engelleri masaya yatıracaklarını ve gelecek dönemde daha etkin bir mücadele programı ortaya koyacaklarını ifade etti.

Genel kurulun ilerleyen bölümlerinde, çeşitli eğitim sendikalarının temsilcileri Genel Kurulunu selamladı. Ayrıca, mücadeleciler sendikalarından Kataş-Sen, Enerji-Sen, Yapı Yol İş ve DGD-Sen Sendikası başkanları da söz alarak genel kurulunu selamladı. Sonrasında öner-

geler okundu ve oylama yapıldı. Sendikanın kuruluşundan bugüne kadar gerçekleştirilen eylem ve etkinliklerin yer aldığı bir sinevizyon gösterimi de katılımcılarla paylaşıldı.

Sekreterliklerin faaliyet raporlarının okunmasının ardından, kadın sekreterliği coşkulu bir konuşma yaparak, salondaki tüm kadınları sahneye davet etti. **Kadınların mücadelenin ön saflarında yer aldığını** belirten konuşmanın ardından, salondaki kadınlar "Yaşasın Kadın Mücadellemiz" sloganlarıyla yerlerine döndü.

Sekreterliklerin raporlarının ardından, üyelerin genel kurula ilişkin dilek ve temennileri dile getirildi. Konuşmalarda, özel eğitim kurumlarında yaşanan hak gaspları, örgütlenme önündeki engeller ve mücadele deneyimleri ele alındı. **Özellikle, belirli süreli sözleşme dayatmasının kaldırılması gerektiği vurgulandı.** Ayrıca, toplu iş sözleşmesinin yapılmasını engelleyen faktörlerden biri olan 10 nolu işkolunun parçalanmasının giderilmesi ve eğitim işkolunun kurulması gerektiği ifade edildi. **Ana dilde eğitim konusu da konuşmalarda yer aldı.**

Rehabilitasyon merkezlerinde ve vakıf üniversitelerinde daha

yaygın ve etkin bir örgütlenme çalışması yapılması gerektiği dile getirilen diğer konulardan biri oldu. Ayrıca, daha etkin bir işleyiş için il meclislerinin ve temsilciler meclisinin güçlendirilmesi gerektiği ifade edildi.

Genel kurulda son olarak söz alan Genel Başkan Eren Edebali, bugüne kadar sürdürülen mücadele tarzının sendikal mücadele tarihine önemli bir katkı sunduğunu belirtti. Edebali, mesleki gerçekliklere uygun ve yasal sınırlamaları aşan bir mücadele tarzının önemine değinerek, "Bu bizim gerçekliğimiz, işkolu barajını yıkacağız ve eğitim işkolunu kuracağız" dedi. Ayrıca, özel sektörde **çalışan öğretmenlerin talepleri doğrultusunda yürütülen etkin ve militan mücadelenin devletin her kademesinde dikkate alındığını** vurguladı. Edebali, yeni dönemde bu mücadelenin gerekirse Çalışma Bakanlığı önünde de devam edeceğini ifade etti.

Genel kurul, önceki dönem MYK'sının hazırladığı seçim listesine güvenoyu verilmesi ile son buldu. Seçim sonuçlarının ardından tüm delegeler sahnede toplanarak "Mücadele Dersini Öğretmenler Veriyor, Yaşasın Öğretmen Sendikası" sloganlarıyla genel kurulunu tamamladı.

